

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **L. V. D.**, zastoupen JUDr. Marošem Matiaškem, LL. M., advokátem se sídlem Rumunská 28, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 5. 2014, č. j. OAM-42/LE-BE02-HA08-2014, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 18. 11. 2014, č. j. 47 Az 8/2014 – 44,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce, JUDr. Maroši Matiaškovi, LL.M., advokátovi, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 3400 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobce jako stěžovatel domáhá přezkoumání a zrušení shora nadepsaného rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 18. 11. 2014, č. j. 47 Az 8/2014 – 44, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 5. 2014, č. j. OAM-42/LE-BE02-HA08-2014, kterým nebyla stěžovateli udělena mezinárodní ochrana podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „zákon o azylu“.

Krajský soud v odůvodnění svého rozhodnutí shrnul procesní historii žádosti stěžovatele o mezinárodní ochranu, jakož i shromážděné podklady žalovaného k rozhodnutí ve věci a po posouzení jednotlivých žalobních námitek stěžovatele uzavřel, že tento se svými námitkami neuspěl, a jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou [§ 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)].

Krajský soud v rámci hodnocení žalobcových námitek nejprve konstatoval nekonkrétnost některých z nich. Takto označil námitku porušení § 2 a 3 zákona č. 500/2004, správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), když žalobce dále toto tvrzení nijak nerozvedl, nespecifikoval a neodůvodnil mezery ve skutkových zjištěních správního orgánu.

Rovněž nedostatečně určitou byla shledána žalobcová námitka, že správní orgán nepřihlédl ke všemu, co v řízení vyšlo najevo, včetně toho, co uvedli účastníci, čímž měl porušit povinnost stanovenou § 50 odst. 4 správního řádu, když ani tato námitka nebyla rozvedena tak, aby z ní vyplývalo, ke kterým skutečnostem správní orgán nepřihlédl. Pro přílišnou obecnost výše vyčtených námitek žalobce hodnotil krajský soud tyto jako v podstatě neprojednatelné, přesto se k nim pokusil alespoň okrajově vyjádřit.

Dále se krajský soud zabýval námitkou spočívající v nesouhlasu stěžovatele s rozhodnutím ohledně neudělení azylu z humanitárních důvodů, kdy stěžovatel poukázal na hrozící ekonomické problémy, pokud se bude muset vrátit do své vlasti, a na problémy s poskytováním zdravotní péče. K této námitce krajský soud konstatoval, že žalobce se udělení humanitárního azylu nedomáhal a neuváděl k tomu žádné relevantní skutečnosti. Dle krajského soudu důvodem pro udělení azylu dle § 14 zákona o azylu nemůže být skutečnost, že u žadatele v případě návratu do země původu pravděpodobně dojde ke zhoršení ekonomické situace, neboť takový důvod je sám o sobě důvodem pro zamítnutí žádosti dle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu. Krajský soud dále konstatoval, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok, a v rámci soudního přezkumu se lze zabývat jen tím, zda úvaha správního orgánu o důvodech neudělení humanitárního azylu vychází ze skutečností zjištěných v souladu se zákonem. Soud však v tomto směru žádné pochybení žalovaného nezjistil.

K žalobcem namítanému porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluvy“), dle kterého má každý právo na respektování soukromého a rodinného života, podpořeném žalobcovým odkazem na rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva ve věci Sisojeva a spol. v. Litva ze dne 16. 6. 2005 a ve věci Slivenko v. Litva ze dne 9. 10. 2003, krajský soud uvedl, že žalobce ve správním řízení neuváděl žádné důvody rodinného charakteru, naopak uvedl, že je svobodný a bezdětný, nežije ani ve svazku, který by byl obdobou svazku manželského. Krajský soud tak ohledně této námítky odkázal na rozhodnutí žalovaného, se kterým se zcela ztotožnil.

Stěžovatel napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a písm. d) s. ř. s., v rozsahu prvního výroku shora označeného rozsudku, jímž krajský soud stěžovatelovu žalobu zamítl.

Ve vztahu k posouzení otázky přijatelnosti kasační stížnosti stěžovatel uvádí, že předmětná stížnost přesahuje jeho vlastní zájem, poněvadž krajský soud zásadně pochybil v otázce hodnocení stěžovatelových námitek proti rozhodnutí správního orgánu, přičemž při správném hodnocení bodů žaloby by věcné rozhodnutí krajského soudu bylo odlišné a stěžovateli byla udělena mezinárodní ochrana. K tomu stěžovatel dodává, že se krajský soud ve svém rozhodnutí vůbec nezabýval jeho námitkami ohledně soukromého života na území České republiky a spokojil se jen s tvrzením, že „se ztotožňuje s žalovaným“. To považuje stěžovatel za hrubé pochybení soudu, neboť ochrana rodinného a soukromého života je jedním ze základních lidských práv tak, jak jej chápe článek 8 Úmluvy.

Ohledně kasačního důvodu dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v přecházejícím řízení, je stěžovatel přesvědčen, že splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. V případě stěžovatele se jedná o možné ponižující zacházení ze strany většinové společnosti, neboť v souvislosti s návratem do vlasti mu hrozí reálně chudoba a s ní spojený společenský

propad a ponížení, dále mu hrozí ohrožení jeho zdraví. Ve Vietnamu nemá příbuzné ani majetek. V případě návratu by pro nedostatek orientace v tamních poměrech neměl možnost rychle najít

pokračování

práci, která by mu zajistila důstojný život a podmínky bydlení, a tím by byl vystaven extrémní chudobě a bez příjmu by byl donucen žít na okraji společnosti. Stěžovatel rovněž poukazuje na nedostatečně rozvinutý systém péče o chudé ve Vietnamu, kde je zastoupení chudých téměř 21% z celkové populace. Toto tvrzení podepírá odkazem na zprávu Světové banky, jejímž předmětem je informace o vývoji boje proti chudobě ve Vietnamu. Stěžovatel rovněž tvrdí, že ve Vietnamu nemá žádné podporující prostředí, které by mu pomohlo s obživou a s překonáním období, ve kterém by si hledal novou práci. Z toho dovozuje, že návrat do země původu by znamenal likvidaci jeho snahy o důstojný život. S tím pak spojuje společenský propad a ponížení, které považuje za vážnou újmu ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu.

Nesprávné právní posouzení věci krajským soudem mělo dle stěžovatele rovněž spočívat v tom, že soud nezohlednil porušení zásady *non refoulement*, jež spočívá ve vyloučení navrácení osoby do země, kde jí hrozí nebezpečí.

Stěžovatel má za to, že z důvodů, jež uvedl v žalobě proti rozhodnutí žalovaného, mu hrozí vážná újma spočívající v mučení nebo nelidském či ponižujícím zacházení nebo trestání ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu.

Kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. d), spočívající v tvrzené nepřezkoumatelnosti rozhodnutí pro nedostatek důvodů, pak stěžovatel rozvádí tvrzením, že se krajský soud nevypořádal s některými námitkami žalobce. V první řadě stěžovatel polemizuje se závěrem krajského soudu, že stěžovatel se v řízení před správním orgánem udělení humanitárního azylu podle § 14 azylového zákona nedomáhal. K tomuto stěžovatel uvádí, že udělení humanitárního azylu se domáhat nelze a odkazuje v této otázce na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu. Dále stěžovatel nesouhlasí s tím, že by neuvedl relevantní skutečnosti, naopak má za to, že skutečnosti jím uvedené během řízení před správním orgánem a doplněné v žalobě ke krajskému soudu, jsou dostatečné a trvá na tom, že posouzení správním orgánem nebylo správné. Stěžovatel upozorňuje, že se soud nevyjádřil k námitce stěžovatele spočívající v odkazu na právní normu v zemi původu, která stanoví nutnost příslušného povolení pro změnu bydliště, bez kterého by mohl mít problémy se zdravotní péčí. Krajský soud se v odůvodnění týkajícím se humanitárního azylu pouze ztotožnil s názorem správního orgánu a navíc se věnoval jen údajným ekonomickým důvodům podání žádosti.

Stěžovatel rovněž namítá, že krajský soud v případě námítky porušení práva na respektování soukromého a rodinného života dle čl. 8 Úmluvy pouze odkázal na rozhodnutí správního orgánu a nijak se touto námitkou nezabýval, také neuvedl, z jakých důvodů se ztotožňuje s názorem správního orgánu. Stěžovatel dále poukazuje na nedostatek zohlednění tvrzení, že jeho neteř žije na území České republiky, ve správním řízení, ve kterém bylo naopak správním orgánem konstatováno, že zde stěžovatel nemá žádných příbuzných. Skutečnost, že se tímto rozporem krajský soud v napadeném rozsudku nezabýval, považuje stěžovatel za porušení svých práv.

Konečně stěžovatel namítá, že se krajský soud nedostatečně vypořádal s jeho námitkou porušení práva chráněného čl. 8 Úmluvy. K tomu dále uvádí, že krajským soudem ani správním orgánem nebyla zohledněna skutečnost, že stěžovatel v České republice žije téměř polovinu života a nemá v zemi původu vazby. Krajský soud se věnoval jen životu rodinnému a nikoli životu soukromému, přitom stěžovatelův soukromý život se odehrává výlučně na území České republiky. K tomu stěžovatel dodává, že si uvědomuje, že k pojmu *soukromý život* (zvýraznění doplněno NSS) ještě nikdy nebyla všeobecně přijata definice, ale upozorňuje, že dle rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci *Evans proti Spojenému království*, ze dne 10. 4. 2007, se do pojmu *soukromý život* začleňují aspekty sociální a fyzické identity, právo na osobní

autonomii, vývoj a na vytváření a rozvoj vztahů s ostatními jedinci a s vnějším světem. Stěžovatel dále argumentuje s odkazem na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, ve které je konstatováno, že do soukromého života je třeba zařadit fyzickou a morální integritu jedince. Stěžovatel je přesvědčen, že návrat do země původu intenzivně naruší jeho sociální vazby a postup krajského soudu považuje za jednoznačné pochybení a nerespektování individuality stěžovatele, tudíž za zcela zřejmou procesní vadu předcházejícího řízení.

Na základě těchto námitek navrhl stěžovatel, aby Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí krajského soudu, v rozsahu jeho prvního výroku, zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti popřel její oprávněnost, je toho názoru, že jeho rozhodnutí i rozsudek krajského soudu byly vydány v souladu s právními předpisy. Žalovaný sděluje, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany stěžovateli je jeho neochota k návratu do vlasti, neboť v České republice dlouhodobě pobývá a přivykl zdejšími poměrům. Dalším důvodem pak je legalizace jeho pobytu na území České republiky, neboť vlastním zaviněním si nezajistil prodloužení povolení svého pobytu na území České republiky a jeho povolení k pobytu bylo ukončeno. Dlouhodobě na území České republiky pobýval zcela vědomě protiprávně a jediným důvodem podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je legalizace jeho dalšího pobytu na území České republiky, neboť zde hodlá zůstat a pokračovat v podnikání. Žalovaný podotýká, že takové důvody nelze důvodům pro udělení mezinárodní ochrany podřadit, neboť jejich výčet je zcela taxativní a snahu o legalizaci pobytu rozhodně neobsahuje. Žalovaný se proto přiklání k rozhodnutí krajského soudu a navrhuje zamítnutí kasační stížnosti pro její nedůvodnost.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána osobou k tomu oprávněnou, je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem. V daném případě je tak kasační stížnost přípustná.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

S ohledem na ochranu veřejných subjektivních práv fyzických a právnických osob je vhodné připomenout, že v případě řízení o kasační stížnosti byla soudní ochrana stěžovateli již jednou poskytnuta individuálním projednáním jeho věci na úrovni krajského soudu, a to v plné jurisdikci. Další procesní postup v rámci správního soudnictví nezvyšuje automaticky míru právní ochrany stěžovatele, a je podmíněn již zmíněným přesahem vlastních zájmů stěžovatele.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Do soudního řádu správního byl zaveden novelou č. 350/2005 Sb. s účinností od 13. 10. 2005. Jeho výklad, který demonstrativním výčtem stanovil typická kritéria nepřijatelnosti, byl proveden např. usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, www.nssoud.cz.

Nejvyšší správní soud v citovaném rozhodnutí shledal, že o přijatelnou kasační stížnost se může typicky, nikoliv však výlučně, jednat v následujících případech: 1) Kasační stížnost

pokračování

se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; 2) Kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu; 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon. To znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně; 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad na hmotněprávní postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) Krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu; b) Krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak významné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.

Přijatelnost kasační stížnosti je třeba odlišovat od přípustnosti kasační stížnosti na straně jedné a důvodnosti na straně druhé. Přípustnost (či spíše absence některého z důvodů nepřípustnosti) kasační stížnosti je dána splněním zákonných procesních předpokladů, jako je včasné podání kasační stížnosti (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), řádné zastoupení (§ 105 odst. 2 s. ř. s.), absence dalších zákonných důvodů nepřípustnosti (§ 104 s. ř. s.), apod. Důvodnost kasační stížnosti na straně druhé je otázkou věcného posouzení kasačních důvodů stěžovatelem uváděných (§ 103 odst. 1 s. ř. s.).

Pokud kasační stížnost splňuje zákonné podmínky procesní přípustnosti, pak je zkoumán přesah vlastních zájmů stěžovatele, tedy její přijatelnost. Jinými slovy, přichází-li stěžovatel s námitkami, o nichž se Nejvyšší správní soud vyslovil již dříve a své rozhodnutí zveřejnil, není nutné ani efektivní, aby v obdobné věci znovu jednal a rozhodoval, když výsledkem by nepochybně byl stejný závěr. Teprve je-li kasační stížnost přípustná i přijatelná, Nejvyšší správní soud posoudí její důvodnost.

Z výše uvedeného plyne, že v zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost oprávněně opřít o některý z důvodů kasační stížnosti stanovený § 103 odst. 1 s. ř. s. Zájem stěžovatele je rovněž uvést, v čem spatřuje přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Z hlediska výše uvedeného Nejvyšší správní soud předně konstatuje, že v daném případě stěžovatel explicitně formuluje tvrzení, na základě kterého považuje svou kasační stížnost za přijatelnou ve smyslu § 104a s. ř. s. Dle stěžovatele spočívá důvod přijatelnosti jeho kasační stížnosti v pochybení krajského soudu v otázce hodnocení stěžovatelových námitek proti rozhodnutí správního orgánu, přičemž při správném hodnocení bodů žaloby by věcné rozhodnutí krajského soudu bylo odlišné a stěžovateli by byla udělena mezinárodní ochrana. Konkrétní pochybení krajského soudu pak stěžovatel spatřuje v tom, že se krajský soud ve svém rozhodnutí vůbec nezabýval jeho námitkami ohledně soukromého života na území České republiky a spokojil se jen s tvrzením, že „se ztotožňuje s žalovaným“. To považuje stěžovatel za hrubé pochybení soudu, neboť ochrana rodinného a soukromého života je jedním ze základních lidských práv, tak jak jej chápe článek 8 Úmluvy.

K tomuto tvrzenému důvodu přijatelnosti kasační stížnosti Nejvyšší správní soud konstatuje, že ze stěžovatelovy žaloby nevyplývalo, čím konkrétně měl správní orgán porušit čl. 8 Úmluvy, tedy jaká stěžovatelova tvrzení stran práva na rodinný a soukromý život žalovaný nezohlednil či nesprávně hodnotil. Jednalo se tedy o námitku nedostatečně konkretizovanou, jak již v napadeném rozsudku ve vztahu k některým námitkám žalobce konstatoval krajský soud, která byla ve své podstatě neprojednatelná. Skutečnost, že se k ní krajský soud vyjádřil, nemůže tudíž založit závažné procesní pochybení, jež by mohlo mít dopad na hmotněprávní postavení stěžovatele, a potažmo představovat podstatný přesah nad zájmem stěžovatele na projednání kasační stížnosti.

Na okraj Nejvyšší správní soud poznamenává, že otázkou souladnosti neudělení mezinárodní ochrany s čl. 8 Úmluvy se Nejvyšší správní soud zabýval např. ve svém usnesení ze dne 27. 3. 2013, č. j. 6 Azs 37/2013 – 27, či v usnesení ze dne 2. 1. 2012 č. j. 6 Azs 35/2011 – 47. Při srovnání intenzity zásahu do práva na rodinný a soukromý život stěžovatelů v případech ve výše citovaných usneseních posuzovaných, lze za pomoci argumentu od většího k menšímu dovodit, že nebyla-li dána dostatečná intenzita zásahu do práv těchto stěžovatelů, nemohla být dána ani zásahem do stěžovatelových práv v nyní posuzovaném případě, kdy ze správního spisu, obsahujícího žádost stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany, lze zjistit, že sám stěžovatel uvádí, že v tuzemsku nemá rodinu, je bezdětný a v zemi svého původu by měl strach o svou budoucnost.

Pokud pak stěžovatel namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů rozhodnutí, odkazuje jej Nejvyšší správní soud na své rozhodnutí ze dne 23. 12. 2005, č. j. 4 As 13/2004, podle kterého: „[r]ozhodnutí krajského soudu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], ztotožní-li se sice krajský soud se závěry správního orgánu a označí-li je za správné, nevypovídá se ale s věcnými či právními námitkami v žalobě uplatněnými proti takovým závěrům.“ Nejvyšší správní soud zjistil, že v projednávané věci se krajský soud se všemi patřičně konkretizovanými námitkami uplatněnými v žalobě dostatečně a řádně vypořádal a stěžovatelova tvrzení jsou tak pouze účelová. Pouhý nesouhlas či polemika stěžovatele se závěry krajského soudu neznamena, že se krajský soud nevypořádal s uplatněnými námitkami a nezpůsobuje nepřezkoumatelnost jeho rozsudku. Nejvyšší správní soud opětovně zdůrazňuje, že pro založení přijatelnosti kasační stížnosti by nepostačovalo pouhé vágní odůvodnění závěrů krajského soudu s odkazem na závěry správního orgánu. Takové odůvodnění by muselo mít dopad na hmotněprávní postavení stěžovatele. Nejvyšší správní soud však takového nedostatku odůvodnění napadeného rozhodnutí neshledal.

K otázce uplatnění zásady *non-refoulement* při aplikaci ustanovení azylového zákona se Nejvyšší správní soud již opakovaně vyjádřil (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 5. 2013, č. j. 3 Azs 56/2012 – 81, nebo též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2007, č. j. 9 Azs 23/2007 – 64). Nejedná se o otázku, již by Nejvyšší správní soud dosud neřešil, či o otázku, která by nebyla řešena jednotně. Současně soud neshledal důvodu k judikaturnímu odklonu.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

pokračování

Podle § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s. nemá při odmítnutí kasační stížnosti žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení. Ustanovenému zástupci stěžovatele náleží v souladu s § 11 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), odměna za jeden úkon právní služby učiněný v řízení o kasační stížnosti ve výši 3100 Kč, a dále náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky 300 Kč za jeden úkon právní služby podle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky. Ustanovenému zástupci se tedy přiznává náhrada nákladů v celkové výši 3400 Kč. Uvedená částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese dle § 35 odst. 8 s. ř. s. stát.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. ledna 2015

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu